

OUDE MYSTERIËN

25 september 1953.

Goedenavond vrienden.

Allereerst moet ik u natuurlijk nog even erop wijzen: wij weten niet alle dingen en we kunnen ons heus wel eens een keer vergissen. Op grond daarvan wordt u dan ook wel zeer nadrukkelijk verzocht om alstublieft ook zelf na te denken.

Bent u het met een van de sprekers niet eens, vindt u dat een punt onjuist werd gesteld, of dat een uitlegging niet duidelijk genoeg was, dan kunt u dat te allen tijde kenbaar maken.

Een uiteenzetting van uw mening zullen wij zelfs ten zeerste op prijs stellen, mits deze niet ontaardt in een debat. Ik geloof dat ik daarmee voldoende heb gezegd.

Dat we ons niet bezig houden met zuiver persoonlijke aspecten zal u ook bekend zijn en kan ik dus overgaan tot het eerste onderwerp, het onderwerp naar onze keuze, dat voor deze keer dan is, "Oude Mysteriën". Ik hoop dat dit onderwerp ook uw belangstelling heeft het past namelijk in de reeks die wij tot op heden behandeld hebben.

U zult begrijpen dat in de oude tijd een mysterie een ander karakter moest dragen dan in de huidige. Uw tijd is een tijd van techniek, en uit de aard der zaak wordt men het allereerste getroffen door de technische aspecten van een wonderlijke gebeurtenis.

Een plotselinge genezing brengt onmiddellijk reacties teweeg bij de mensen, hoe zou dat kunnen, ja, dat moeten hormonen geweest zijn, hormonen die opgewekt zijn van die en die soort, plotseling, en zou dat nu wel standhouden?

In deze zin - begrijpt u - was het in die oude tijd niet, toen had de mens de misschien wel gelukkige eigenschap om de dingen te aanvaarden. En zo zien we dan dat in de primitieve en oude tijden de mens eigenlijk voortdurend aan het wonder gelooft. U gelooft niet meer aan het wonder, u hoopt er wel op, maar u gelooft er niet meer aan. U denkt: ja, als het nu toch eens zou gebeuren. En ziet u het dan voor u, ja, dan gelooft u het, een ogenblik later weer in twijfel uitbarstende: ja, maar zou het nu niet iets anders geweest zijn?

Kijk, dat was er toen niet en daardoor is het begrijpelijk dat in de primitievere tijden vooral het mysterie de mens volledig innam, er was sprake van een absolute roes, een geloofsroes.

Deze roes nu gaf uit de aard der zaak aanleiding tot vele uitpattingen.

Die uitpattingen vinden we in de eerste jachtmysteriën waarbij een zekere vruchtbaarheids-ceremonie plaatsvindt. Deze krachten zien we verder werken ook in de al meer gecompliceerde erediensden, kortom, wij ontdekken keer op keer dat het mysterie en de oude godsdienst berusten in hoofdzaak, waarop? Op roes, op een geestelijke verdoving.

Dit is waar, zelfs voor het grootste gedeelte van de aanhangers van een bepaalde eredienst en het is opvallend dat zelfs de meeste deelhebbers aan het geheim - dus de ingewijden - toch ook deze mysterieuze roes over zich te laten komen en alleen in die toestand komen tot een absoluut goed resultaat. Vandaag de dag zijn er nog dergelijke werkende krachten bv. in Tibet en ook in donker Afrika en het duistere gedeelte van Amerika.

Al deze krachten werken met mediums, met bezweringen, en opvallend is, dat zij voortdurend gebruik maken van reukwerk, van een geheimzinnige sfeer, dat zij daarvoor speciale instrumenten vervaardigen om zekere klanken teweeg te brengen, kortom, het oude mysterie is in de eerste plaats een verdoving. Hoe primitiever nu de mens is, hoe minder hij zelf in dit mysterie kon werken. Per slot van rekening, om te behoren tot een esoterische school is een zekere filosofische ondergrond noodzakelijk. En in die begintijd is de mens nog niet zo erg filosofisch. Wat later bij u filosofie zal worden, dat is bij hen nog een bot geloof met een enkel feit gestaafd zonder het nadrukkelijk onderzoeken van de waarde.

Daarom in die eerste mysteriescholen nog geen ingewijden van hoge graad, wel mensen die verder kunnen treden. Maar uw medium vandaag de dag is in deze tijd een ingewijde, zelfs wanneer hij volgens u - of zij volgens u - een betrekkelijk slecht medium is, dan nog behoren zij tot de ingewijden, vergeet dat niet.

Wij hebben al eens eerder gesproken daarover en ik heb er ook aan herinnerd hoe alle Baäls hun eigen medium hadden.

Echter er zijn toch altijd weer mensen - oorspronkelijk waarschijnlijk zelfs bedienaren van deze mysteriën, de zieners, degenen die magnetische of hypnotische krachten bezitten, die zich bezig gaan houden met een onderzoek. Zij zoeken natuurlijk niet alleen naar de wetten - die wetten daar hebben we ook al over gesproken - maar zij zoeken vooral ook naar de relatie die bestaat tussen deze erkende wetten en het eigen-ik.

En zo zien we dan dat het oude mysterie de verhouding mens tegenover het leven en tegenover de godheid als het belangrijkste punt in praktisch elk ceremonieel wordt gekarakteriseerd. Wanneer - in de zeer primitieve tijd nogmaals - een jachtdienst wordt gehouden, dan wordt daar zeker wel een dier afgebeeld en er wordt een jacht gesimuleerd. Maar wat is eigenlijk het hoofdelement?

De mens. En dan krijgen we de eerste opmerkelijke ervaring in deze primitieve tijd, de mens blijkt in staat te zijn - door zintuigen die niet uiterlijk in verschijning treden - ander leven op zeer grote afstand aan te voelen.

Niets nieuws. Bestaat vandaag de dag bij sommige Bosjesmannen nog en er zijn wel andere natuurvolkeren die ook deze gave nog zeer hoog ontwikkeld hebben, die ruiken als het ware wild en mensen op afstanden van vijftig tot honderd kilometer.

Ja, daar hoeft u niet te zeggen: tjonge, tjonge, tjonge, wat is dat nu eigenlijk iets groots. Vraagt u het maar rustig aan de mensen die nog iets weten uit de Boerenoorlog, vraagt u het aan de mensen die bij de Indianen zijn geweest, vraagt u het aan degenen die in de meer eenzame streken van Achter-Indië en Azië rondgezworven hebben.

Ze zullen u vertellen dat deze mensen instinctief vaststellen - voordat ze zien - wat er komt en waar het zich bevindt. Nu deze gave tot uiting komt is het begrijpelijk dat deze jacht en dans-mediums, ik kan ze eigenlijk niet anders noemen, deze ontvangers dus van de dierlijke trilling, gaan nadenken, wat is de relatie tussen ons en het dier?

En de conclusie dat er één gedeeld leven is, brengt met zich mee dat de mens zijn eigen bestaan gaat symboliseren in het leven van de dieren. Wij zien dan ontstaan de primitieve dierdansen, wij krijgen te maken met de eerste primitieve dierlegenden, waarbij het dier de rol speelt die de mens zelf zou willen spelen. Hier beginnen dan de oude mysteriën eigenlijk voor het eerst kracht te krijgen, vorm te krijgen, beginnen voor het eerst werkelijk met nadruk voor zichzelf vast te stellen: wat willen wij, wat willen wij buiten een zuiver persoonlijk iets, wat willen wij nu eigenlijk, behalve alleen maar macht krijgen over de stam en bepaalde ceremoniën uitvoeren?

Het is begrijpelijk dat niet ieder die een dergelijk ceremonie leidt en leiden kan, geschikt is voor een dergelijke inwijding, want ook dit is al een inwijding. Zij gaan n.l. verder en ze gaan zeggen: wat is essentieel om deze gave te doen werken en wat niet. En dan blijkt dat die hele uiterlijke façade van dans, eigenlijk niet nodig is maar dat elke andere roes even goed is, zelfs de roes door gegiste drank. Resultaat: ik moet mijzelf niet zijn om te kunnen zijn de waarheid. Ja, daar heeft u dan een begin en wanneer we eeuwen doorgaan, dan vinden wij dat in elke mysterieschool, in elk mysterie zelfs terug.

De mens geeft zichzelf prijs om iets anders te worden. Is dat uiteindelijk ook niet de kwestie bij de priester die vandaag de dag zonde vergeeft, is dat niet de kwestie bij de genezer die optreedt als overbrenger van geestelijke krachten van een andere kant? Iedereen geeft zichzelf prijs. Dat doet het medium ook, dat doet iedereen, dat doet ook de politicus die zich door krachten buiten zijn eigen weten laat voortdrijven en daar een brallende rede misschien uitspreekt, dat doet soms zelfs de generaal die - verdiept in zijn problemen - ineens oplossingen vindt die hij zelf persoonlijk nooit zou kunnen vinden, instinctief de juiste beslissingen neemt, ondanks het feit dat hij geen kennis van feiten en zaken kan hebben op dat ogenblik. Zo leest de schaker vaak een onverwachte variant van tevoren af uit de concentratie van zijn tegenstander.

Het is dus niets bijzonders, het is iets wat overal en te allen tijde bestaat. Toch is dit de grondslag van elke mysterieschool. Men moet het "eigen ik" ontzeggen om tot rijping te komen. Wanneer deze grondslag gevonden is, dan zult u wel begrijpen dat er al heel gauw op volgt, ja, dan moet ik mij afzonderen. De eerste heremiet, de eerste anachoreet, och, die leefde al zo lang geleden dat er nog helemaal geen sprake was van een u bekende menselijke beschaving. Zij waren de zoekers die in de eenzaamheid trachtten te komen tot bewustwording. Wij treffen de zelfmartelaars aan, zelfmartelaars die soms aanstekelijk worden, die hele volkeren soms plotseling in een extaseroes doen verkeren en dan vaak voor

de normale mens gevaarlijker zijn dan de pest. Al deze dingen - uitwassen van het werkelijke mysterie - doen zich gelden. Men denkt dat wanneer men zichzelf maar weet te verliezen - onverschillig hoe - dat dan allerhande geheimzinnige gaven plotseling zullen worden geopenbaard. Foutief, want de ervaring leert - vooral voor de ernstige denkers en ingewijden - dat dit helemaal niet het geval is, vrienden. Zij leert integendeel dat een absoluut zichzelf verliezen vaak de juistheid en de waarde van de waarneming beïnvloedt ten nadele, dat, wanneer men een bepaalde kracht te werk wil stellen, men niet geheel zichzelf mag verliezen, maar dat men als het ware afstand moet doen van zijn persoonlijkheid zonder zijn eigen wilsvermogen daarbij te laten verslappen. Eerste oefeningen in meditatie.

Het grote raadsel dat hoe langer hoe meer naar voren gaat komen is dan de dood. Tot op dat ogenblik heeft men dit allemaal zo natuurlijk genomen: een dier gaat dood, nu ja, en een plant gaat dood, dan zal een mens ook dood gaan, dood, nu ja, het is weg, het is ergens verdwenen zonder meer. Maar nu wordt die dood tot een raadsel, een probleem. En is het verwonderlijk dat deze ouden tot de conclusie komen, de meest volkomen wijzen, om alle stoffelijke belemmeringen - ja, ze zeggen dan nog niet stoffelijk, zoals wij op het ogenblik doen, ze gebruikten er een andere uitdrukking voor - maar alle belemmeringen te doen wegvallen van denken en wil, eerste van een bevrijde geest, tweede leerstelling van de oude mysterieschool. En dan komt de grote vraag: kunnen wij dat doen, kunnen wij dit lichaam verlaten en zo die vrijheid verwerven? Begin van concentratie oefeningen.

U ziet, in deze oude mysteriën schuilt heel veel dat vandaag de dag nog leeft, het is eigenlijk niets nieuws, het is alleen wat uitgebreid, het is wat duidelijker omschreven.

Echter wat niet vandaag de dag nog het geval is, maar in die tijden wel zo was: de mens, levende in een geheel andere sfeer en omgeving dan u heden ten dage, heeft een doorsneevitaliteit die groter is dan de uwe. Daardoor is hij in staat om bepaalde krachten makkelijker te doen laten werken en feiten van telekinese die op het ogenblik dan zeldzaam genoemd worden, zijn eigenlijk alledaagse goocheltoertjes die iemand die op weg is naar de inwijding spelenderwijs haast uithaalt. Suggestie en massahypnose?

O, ze zijn er zo schitterend, zo overtuigend, dat alle sprookjes over fakirs - die het vandaag de dag nog doen - daarbij wegsmelten als sneeuw voor de zon. Vergeet niet, eenvoudige, makkelijk te beïnvloeden mensen, die hun eigen vitaliteit niet kennen en hun kracht, en daar tegenover de grove, veel grover dan uw gebouwde mens, vol met dierlijke kracht die toch reeds door een bewuste geest wordt uitgevonden en gericht en die al die onbewuste personen eenvoudig overvleugelt.

Oude mysteriën worden in hun uiterlijke vertoningen prestaties op occult gebied zoals de wereld sindsdien niet meer heeft aanschouwd, zelfs niet in de dagen van Jezus. In de dagen van Jezus zijn er wonderen gebeurd, maar het was niet een vertoning om de massa te beïnvloeden, zoals het in die oude dagen was. Priesters scheppen zich vurige draken en slangen, schijnfiguren, bezielen dode lichamen, stenen regenen neer op de vijand, zwermen insecten en dieren vallen aan op bevel van deze meesters, planten verdorren of frissen op, naar gelang ze hun kracht richten.

De mens begint zich bewust te worden van zijn eigen kracht en de mysterieschool leert hem hoe hij deze moet gebruiken, hij leert hem hoe hij al zijn krachten kan richten op een enkel punt en hoe hij daarmee wonderlijke dingen tot stand kan brengen. Het wordt een spel van de verschijnselen. Niet te verwonderen dan vrienden, dat heel velen omwille van de verschijnselen de werkelijkheid uit het oog verliezen. Zij zien niet meer wat er werkelijk gaande is, ze begrijpen helemaal niet meer dat het helemaal niet gaat om een buitengewoon hypnotische kracht of een buitengewoon genezende invloed, dat het er niet om gaat om alleen maar op mijlen afstand precies te zien wat er gebeurt, om je geest uit te zenden of een dode op te wekken. Tovenarij, resultaat van de eerste ingewijden, die het doel van de mens en het doel van hun streven uit het oog verliezen. Het oorspronkelijke middel wordt tot doel gemaakt. Wanneer men wil spreken over duistere tijden die beheerst werden door losgebroken krachten van geest en mens, die niets anders na willen streven dan alleen maar effect en vertoning. Kunt u zich dat indenken? Dat is de tijd van de oude legenden, die tijd dat de heksen door de lucht vliegen, dat ze wachten op de kruiswegen, dat de godin van de dood overal klaar staat om offers te zoeken onder oud en jong, alles in de naam van de vooruitgang van de geestelijke wetenschap. Dergelijke dingen lopen niet goed uit, de wereld raakt in oproer, priesters worden vervolgd, de tovenaars worden uitgeroeid, strijd van magie tegen mens.

Een enkele wit-magiër zou zich willen voegen bij deze mensenmenigte, maar hij ziet, het is niet meer te houden, het is niet meer te redden, hij geeft het prijs. Ze vluchten, sommigen naar het Noorden toe en uiteindelijk naar Amerika, anderen de kanten uit van de Hoogvlakte van Azië. Zij zullen later daar hernieuwd geven de bewustwording aan de mensen, wanneer het er tijd voor is. Ik geloof dat een van mijn collega's u al verteld heeft over de dorpen die op deze wijze ontstonden. Maar opvallend, zeer opvallend is vooral dit: terwijl de zwart-magiër in deze tijd zich beperkt tot het werken in kleine kring voor hun eigen voordeel, beginnen de ingewijden te werken op zeer grote afstand, zij beïnvloeden over honderden, ja duizenden kilometers bepaalde individuen die daarvoor vatbaar zijn, zij maken ze tot de pionnen op het schaakbord van de wereld, dwingen ze om handelingen te verrichten, soms worden ze verslagen, soms winnen ze. Een uiterst enerverende en spannende strijd.

Ze pakken individuen ergens uit het midden van de mensen en vullen ze met gedachten die ver boven hun eigen bekwaamheden uitliggen, niet als mediums maar als geïnspireerden.

Zij zijn het die aan modernere mysterie, het mysterie van uw bekende geschiedenis de eerste gestalte geven, zij zijn het die de oude legenden eigenlijk scheppen, die in beeldspraak de mensheid trachten te vertellen hoe het er voor staat.

En zo behoeft het u helemaal niet te verbazen dat op een gegeven ogenblik in de oudheid er reeds ingewijden zijn die zeggen: ik leef als de zon, waar het licht van mijn leven de aarde beroert daar ben ik en draait de aarde onder mij voort, zo ga elders heen, maar niet ikzelf hou op te bestaan. Nu moet u dat heel goed begrijpen, dat is in een vroege tijd bekend ook - tussen twee haakjes - het feit dat de aarde een bol is. Wat denkt u daarvan? Bekend ruim vijftienduizend jaar voor Christus' geboorte. Wat zijn uw Middeleeuwen dan achterlijk geweest, hè, met een pannenkoekwereld.

Ja, en zo zijn er nog wel meer van die dingen, er zijn heel wat meer dingen. De geleerden van driehonderd tot vijfhonderd na Christus die construeren de meest fantastische hemelkoepels bestaande uit allerhande kristallijne sferen. De oude weten dat dit reeds vuurbollen zijn.

Ze zijn niet zo dom de ouden, die oude ingewijden die weten het wel en het is te begrijpen want onder deze werkelijke meesters van de mysteriën zijn er al ras die leren hun eigen wezen te projecteren, buiten de aarde waar het nodig is, ze ontmoeten elkaar tussen de sterren in de ruimte, zij leren andere werelden van geest en kracht kennen en zij symboliseren deze werelden in de vertellingen en verhalen die zij opleggen als een suggestie aan de vertellers hier of daar in een klein dorp of aan de priesters in een onaanzienlijke tempel.

Dit is echter niet voldoende, die ouden hebben het levensgeheim nog niet helemaal bemeesterd, ze weten het nog niet helemaal hoe het in elkaar zit, er moeten nieuwelingen komen, men moet ergens vandaan nieuwe ingewijden hebben, een voortdurende bron die de oorspronkelijke kracht in stand houdt en zo mogelijk versterkt.

Later zullen ze ontdekken dat ze vanuit de wereld van de geest mee kunnen werken op precies dezelfde manier, maar dat weten ze nog niet op dat ogenblik, daarom wijden zij enkelingen half in, niet helemaal, maar half. Deze half ingewijden stichten kloosters, stichten genootschappen en zij zijn het eigenlijk die het moderne mysterie zoals de in te wijden persoon die ondergaat, leert kennen. Het is dan ook opvallend dat in al deze mysteriën het getal negen identiek is met de hoogste graad, 3 maal 3, terwijl toch een ieder moest weten dat het grote geheim is twaalf, dat ook is drie maar uitgedrukt in een tweeheid.

Hieruit alleen zou reeds te besluiten zijn dat dus een bepaald gedeelte wordt weggehouden, niet wordt gegeven aan iedereen. En dan mompelt men voor het eerst - en dat is ongeveer vier a vijfduizend jaar voor uw geschiedenis begint, ik bedoel dan de geboorte van Christus dus - zien wij voor het eerst de steen der wijzen.

Is het niet vreemd dat men deze uitdrukking vindt voor een geestelijk goed? De steen der wijzen. Alleen een wijze kan dus die steen bezitten, het is de steen van een wijze, waarom?

Steen is onvergankelijk en de steen der wijzen heeft de eigenschap dat zij alles verraadt aan haar bezitter. Door haar verkleuring als het ware maakt zij reeds kenbaar wat er gaat gebeuren, zij heeft het vermogen om stoffen om te zetten. Wat is dit anders dan het te kennen geven van de krachten die de mens in zich draagt. De steen der wijzen die ligt niet buiten u, ze is niet een wonderlijk samenbrouwsel van de een of ander alchemist, ze is en zal altijd blijven een geestelijk kleinood. De ingewijde weet dat en de dwaze die zoekt naar een tovermiddel dat hem dan een grote macht en een grote rijkdom verschaft. Wanneer deze steen der wijzen dus naar voren komt - de eerste maal in de vorm van een amulet, later in de

vorm van een dier, maar steeds met ongeveer gelijke namen benoemd - dan kunnen wij hieruit wel opmaken dat dit geheim in deze tijd bekend was.

Toch wordt dit geheim niet geuit in de toenmalig bestaande scholen waarin dan de toekomstige ingewijden hun opleiding zouden ondergaan. Noch de mysteriën van Egypte, noch die van Griekenland hebben dit geheim geheel onthuld. Zij gaan wel ver, ze zeggen: mens ken je zelf. Dat "Ken U Zelve" dat is ook al heel oud, een woord dat ergens in de Punjab werd neergeschreven voor het eerst, zeer primitief op een bamboeblad - zo'n uit bamboe gemaakt tafeltje waar ze toen boeken van maakten - door een oude filosoof, ken U zelve en gij zult de wereld kennen.

De ingewijde ontdekt de waarheid dat alleen uit het "ik" het Al benaderd kan worden en nooit op een andere manier. De mysteriescholen kunnen natuurlijk dergelijke dingen niet aan de mens brengen. Zelfs wanneer het mogelijk zou zijn deze kennis volledig over te brengen, dan zou er toch mee gerekend moeten worden dat het oude catastrofale gebeuren de zwart-magiër die het middel voor het doel aanziet, hernieuwd geboren zou worden en de wereld weer ten onder brengen. Er zijn zeer zeker methoden om verschillende van deze gaven te leren gebruiken. Bij de oude Egyptenaren zijn er tovenaars die levitatie vertonen bij bepaalde plechtigheden, zij vertonen zelfs ook bepaalde wonderlijke handelingen als er zijn: het werpen van een beschreven tafeltje dat onbeschreven in een bak werd gegooid onder de ogen van de toeschouwers. Het komt er beschreven uit en is dan een orakel.

Maar dergelijke dingen dat is allemaal kinderspel, ze kennen die machten wel maar ze weten niet hoe ze al deze krachten tezamen kunnen verenigen, zij zijn niet in het bezit van wat men wel eens noemt het grote arkana, de grote sleutel.

En ja, dan wordt het noodzakelijk om toch door symbolen vast te gaan leggen de kracht van de oude mysteriën, de kracht ook van de mysteriën van vandaag de dag.

En een van de eerste dingen die u ziet verschijnen, wel dat is de vijfpuntige ster, de vijfpuntige ster en het vierarmig zonnerad. Dan pas zien wij de door een kruis gedeelde cirkel optreden. Zij geven alle tezamen bepaalde ervaringen aan, zijn niet - zoals men misschien wel aan wil nemen - alleen maar een symbool van iets wat met een zonnediens in vereniging staat, helemaal niet. Het gaat veel verder, het zoekt de symbolen van de mens te vinden.

Het is het begin van een nieuwe periode en alleen de hogere ingewijden zijn reeds in staat zich te bedienen van het pentagram. Het teken van de magie zegt u? Ja, misschien teken van de magie, goed, maar dan toch niet alléén van de magie, want tevens is het symbool voor de volledigheid van de krachten die op het ogenblik nog aardbeheersend zijn en ook in de volgende Aquarius-periode nog zullen zijn, in zich sluitend - mits juist uitgevoerd - de godsbegrippen zoals die gekend worden plus de voornaamste verschijningsvormen van die God. U zult dus begrijpen dat zo langzamerhand er een hele geheimtaal ontstaat in tekens en zo zien wij bv. ook dat de Fallusverering optreedt.

U weet dus wel die symboliek die in Indië nog bestaat en waarvan de Engelsen toen ze het eerst zagen zo ontzet "shocking" gezegd hebben, die stenen pilaren die een geslachtsdeel symboliseren. Maar wat men vergat was al weer de achtergrond, want deze oude mysteriescholen leerden aan hun volgelingen het volgende. Hij die de geslachtelijke functie beheerst en haar zonder lust of drang kan gebruiken, is in staat de energie, daardoor in het lichaam aanwezig op andere wijze uit zich te stralen. Daar heeft u meteen de verklaring waarom sommige priesterkasten er absoluut op staan dat geen huwelijkse band wordt gesloten, terwijl andere priesterkasten een huwelijkse band wel toestaan maar slechts voor een bepaalde periode in het jaar. Er zijn bepaalde monnikenorden bv. waarbij een normaal huwelijk wordt gesloten maar geslachtsverkeer slechts één maand per jaar is toegestaan. Er zijn er ook weer anderen die drie maanden in retraite gaan en de andere negen maanden als normale mensen leven.

U ziet dus, er is heel wat te kiezen. En eigenaardig genoeg is het dit wat aanleiding geeft oorspronkelijk tot deze Fallische symbolen. Van daaruit gaat de ontwikkeling verder en men komt tot de conclusie dat het kruis het juiste is, maar men gaat niet over tot het maken van het rechte kruis zoals dat op het ogenblik bij u gebruikelijk is, men gebruikt een kruis met een lus. U zult zich afvragen waarom, waarom dat bovenste een lus? Wel, ik zal het u vertellen. Het mannelijke en het vrouwelijke staan voor het onder en het boven, deze twee worden gedeeld, in hun deling ontstaat de verschijningsvorm. Ja, dat wisten ze in die tijd ook al, ze waren eigenlijk wel bij, hè, die oude meesters. Het is zo sterk dat dit kruis later het symbool

wordt voor datgene wat de Evangelist noemt - of pardon de schrijver Paulus - de hoogte en de breedte en de diepte en de lengte, dus vierdimensionaal zijn, dat wordt dan al uitgedrukt. Hiervan gebruik makende, gaan de ouden ertoe over om bij die novicen die waardig worden bevonden om een bepaalde graad van inwijding te bekleden, hun beproevingen op een dergelijke wijze te doen ondergaan, zij worden dus gesteld in een verhouding die niet van de normale dimensie is en waarin de gedachtekracht - een voor u niet waarneembare factor - wordt tot een zichtbare, terwijl daarentegen de waarde van de tijdsfactor - voor u een vaststaande - volledig verandert.

Zo is het mogelijk een mens in enkele dagen tientallen levens te doen doormaken. Later wordt dit bekort en beknot en treden er bepaalde beproevingen voor in de plaats. Maar de eerste inwijdingen die op deze wijze gebeurden bestonden daaruit: dat men een mens bv. een man, een tien tot twaalfal levens liet meemaken, waarbij hij de ene maal vorst was, de andere maal boerenvrouw bv., dan weer een soldaat, dan een soldatenvrouw enz. enz., zodat hij een aantal tegenstellingen had doorleefd, normale levens, die op zijn bewustzijn geënt, voor hem een zelfbeleefde realiteit werden, zodat deze persoon hierdoor een leven kende van de mens in de meest verschillende verhoudingen. Hieruit kon hij dan de conclusies trekken omtrent zijn eigen houding en zijn eigen verplichting tegenover de mensheid.

Later bleek dat hierdoor toch nog weer een hoop teloor ging, dat deze indrukken niet scherp genoeg waren en stelde men daarvoor in de plaats de bekende beproevingen van vuur, water - dus de elementen - de beproevingen van de geesten en de wachters enz. Al die oude mysteriescholen die laten u vandaag de dag een erfenis na. Want ik heb er nu wel veel over gepreut, maar per slot van rekening moeten we ons ook afvragen, wat is er nu vandaag de dag gaande daarmee?

De primitieve scholing wordt op het ogenblik voor praktisch iedereen in meer of mindere mate toegankelijk gemaakt, de geheimen van vroeger zijn geen geheimen meer. Ieder mens die oprecht streeft naar een geestelijke bewustwording is in staat de eerste treden, zonder enige verplichting, te bestijgen, hij kan dan ook nog terug, hij is niet meer in het gebundene, het sterk gebundene van die oude geheimsscholen, hij neemt vrijwillig de last op zich die hij vroeger door de magische band niet meer van zich af kon schudden.

Hij kan deze last ook ter zijde leggen. En hierdoor zijn er zeer veel meer mensen dan vroeger die - aangetrokken door het onderwerp - kennis gaan nemen van deze materie, zij het dan ook nog in de primitieve vorm. Onder hen zijn er die - begeesterd door een ideaal - verder streven, zich ontzeggingen en ontberingen opleggen zelfs desnoods, om te komen tot een dieper inzicht en een beter begrip. Wanneer zij zover gekomen zijn, dan doen de inwijdingsvormen op aarde er minder toe, daar zij dan geestelijk geholpen worden door groepen die evenzeer op afstand opereren als deze eerste oude ingewijden, deze wit-magiërs, die vluchtten voor het geweld, ontketend door een dol geworden mensheid.

Vandaag de dag kan de werkelijke strever altijd zijn meester vinden, wie zijn meester zoekt vindt hem en het is niet meer een kwestie van opgenomen worden in een orde, behoren tot een bepaalde religie of belijdenis, het is niet meer een kwestie van bepaalde technische kennis bezitten, het is alleen de vraag van een eerlijk en oprecht streven naar inwijding.

Ja, het is zelfs zo dat een van de wetenschappen die vroeger daar wel noodzakelijk voor werd geacht n.l. die van bepaalde meetkunde, nietwaar, vooral de driedimensionale wiskunde en meetkunde dus, die werd ervoor erg belangrijk geacht, dat dit absoluut niet meer nodig is. Hiervoor in de plaats treden andere factoren. En zo zouden we kunnen zeggen dat de oude mysteriën niet meer werkelijk leven vandaag, maar in tegendeel de rijkdommen die ze vergaard hebben, als een erfdeel hebben geschonken aan de mensheid van vandaag de dag en ook aan de geest die heden ten dage nog in de lagere sferen verkeert en dat uit deze gave zeer zeker veel licht en veel goeds zal voortkomen en voor de geest en voor de mens. Nou vrienden, nu heb ik dan zo'n beetje mijn toelichting uitgesproken, het onderwerp zo afgehandeld. Als er hier wat over te zeggen is of te vragen, wil ik daar graag verder antwoord op geven, alleen over dit onderwerp dus, let wel.

Vraag: Die meesters waar u over sprak van ongeveer vijftienduizend jaren terug, waar kwamen die vandaan, waren die ook eerst gegroeid van die mensen die in die tijd dan waren, of kwamen die van andere hogere sferen?

Antwoord: Nee, dat is niet helemaal juist, zij komen niet van hogere sferen zoals u het noemt of van andere planeten. Wel worden zij beïnvloed door geesten die hun stoffelijke vorm hier reeds achter zich hebben. Vandaar ook dat ik er de nadruk op leg dat zij in het begin zijn instrumenten. Dat heb ik toch verteld, in het begin was het de roes die het mysterie vormde en daaruit is de ingewijde gegroeid, maar de ingewijde moet zeer zeker niet vereenzelvigd worden met een hogere geest zonder meer, dat was op deze wereld niet geoorloofd. Er zijn misschien wel geesten op deze wereld geïncarneerd die inderdaad van andere planeten kwamen, maar dat waren niet de besten, laat ik u dat vertellen, en dat zijn ook zeker niet de meesters geworden, dat waren eerder de zwart-magiërs. Nou, ik hoop dat ik u beantwoord heb.

Vraag: Over die zwart-magiërs, is dat eigenlijk niet een graad van de wit-magiërs?

Antwoord: Nee, dat is het spiegelbeeld. Zwart is het spiegelbeeld waar het "ik" dus buiten zichzelf voor zichzelf werkt, het spiegelbeeld van wit dat in zichzelf vóór alles werkt, dus daar heeft u het al heel kort.

Vraag: Welke zijn nu eigenlijk de factoren die nodig zijn om tot de ingewijden te behoren?

Antwoord: Die factoren? Die zijn betrekkelijk moeilijk te bereiken, absolute zelfbeheersing, zelfkennis, vlijt en moed, daarbij het eerlijke en oprechte verlangen om - en niet alleen omwille van het eigen ik - te streven naar hogere bewustwording. Wanneer deze voorwaarden aanwezig zijn, dan wordt de kennis gegeven tot in die mate dat uzelf niet meer zou kunnen verdragen. Hoe meer u zich beheerst, hoe meer moed u bezit en hoe grotere liefde voor al wat leeft, hoe meer u van deze kracht in zich kunt opnemen en hoe meer de mogelijkheid bestaat dat u uiteindelijk het geheim van het leven leert kennen en daarmee inderdaad dan behoort tot de werkelijk ingewijden of meesters. Nu vrienden, is er nog meer te vragen over dit onderwerp? Niemand meer? Dan dank ik u voor uw aandacht en geef het woord over aan de volgende spreker. Goedenavond.

FILOSOFIE IN HET ALGEMEEN

Goedenavond vrienden.

U heeft nu onze eigen verhandeling weer gehoord en nu bent u aan de beurt om een onderwerp dat ik voor u mag behandelen, vast te stellen. Welk onderwerp zal dat vanavond zijn?

Reactie: Enige dagen geleden is in een kleine kring door een van u het onderwerp "filosofie" op zo'n boeiende wijze behandeld dat wij dit graag hedenavond nog eens zouden willen horen.

Antwoord: Ja, dus "filosofie in het algemeen". Dan moet ik allereerst aan de steller van het onderwerp dit zeggen: dat wat geschikt is voor een kleine en harmonische kring, kan niet altijd met dezelfde vrucht worden uitgesproken in een grotere gemeenschap, waar uiteindelijk èn tijd èn vermogen meer begrensd zijn.

Filosofie wil zeggen: trachten door te dringen in de kern van het zijnde. Om een waar filosoof te zijn is het niet nodig dat men de waarheid vindt, maar wel dat men een waarheid denkt te vinden. Verder is het nodig dat deze waarheid wordt tot dragende factor, tot dragende kracht in het eigen leven.

Er zijn in de loop van de tijden zeer veel filosofen geweest. En om nu een greep te doen in datgene wat dan behandeld is op de bewuste bijeenkomst.

Een van de onderwerpen waarover het meest gefilosofeerd is, is wel God, het goddelijke, het God-zijn. Ik zou enkele gedachten daarover dan verder uit willen werken.

Wanneer ik zeg "God" dan zeg ik eigenlijk niets, want het woord God is een onvoorstelbare grootheid door een woord omgrenst, is dit hoogstens een richtingaanwijzing maar zeker geen

bepaling. Wanneer ik echter hier leef dan moet ik toch iets hebben dat ik God noem, nu zal ik altijd, datgene God noemen wat voor mij het hoogst voorstelbare, het meest volmaakte is. Zo leeft in iedere mens een andere God, maar wanneer in iedere mens een andere God leeft, zou ik hieruit moeten concluderen dat er vele Goden zijn. Indien er vele Goden zouden zijn, dan zou de voortdurende strijd in het heelal weliswaar verklaard kunnen worden, maar zou de volmaakte orde die van groot tot klein zich door doorvoering van één en dezelfde wet steeds voelbaar maakt, niet mogelijk zijn. Op grond van de verschijningsvormen van het bestaande, moet ik besluiten op een kracht - al dan niet een denkende kracht - die in werkelijkheid niets anders is dan de natuur. Wanneer ik zeg de natuur en ik zeg God, zou ik dus hetzelfde moeten zeggen. Daar echter alles deel uitmaakt van de natuur, zou het voor mij verstandig zijn om alles dan God te noemen. Ga ik van dit standpunt uit, dan kom ik tot de aanvaarding van één God die zich in alle wezens verschillend uit en waarvan elke Godsvoorstelling slechts een beeld is.

Wanneer echter ik verder na ga denken, dan zou ik komen tot de conclusie dat deze God een handelende God is, want ik zie een voortdurende wording van de dingen, ik bemerk dat ikzelf beter kan denken wanneer ik ouder wordt, dat ik bepaalde bekwaamheden verwerven kan en zou ik dus zeggen: "God is onvolmaakt", want Hij kan zichzelf in Zijn schepping verbeteren. Het lijkt mij niet verstandig om op een dergelijke wijze verder te praten, want als God onvolmaakt is, waar komt dan weer de voleinding vandaan? Er moet toch ergens een begin zijn, een eerste begin dat absoluut helemaal af was, waar al het bestaande in vervat moet zijn geweest. Een groeiende God is voor mij iets wat ik verstandelijk aan kan nemen maar gevoelsmatig moet verwerpen. Om uit dit probleem te komen moet ik mij dus voorstellen dat er een God is die volmaakt is. Maar kán een volmaakte God iets anders zijn in Zijn uitdrukking dan een gedachte. Het kan toch nooit een daad, nooit een wordingsgang zijn. Zo'n God moet als het ware iets passiefs zijn. Ja, maar als Hij passief is kan Hij nog niet eens een woord zijn.

Laten we zeggen: er is een wil, aan het begin staat een wil, deze wil brengt voort de gedachte. Dat is de gedachte die wij dan noemen de Schepper. Deze gedachte behoeft niet volmaakt te zijn, zij moet alleen bevatten de totaliteit van alles wat zij creëren zal. Deze gedachte nu, heeft de mogelijkheid om handelend op te treden, zij wordt als het ware de bouwende godheid, het Woord. In den beginne was het Woord en het Woord was God, de Schepper. Maar als er een Schepper is in deze godheid, dan zie ik aan de andere kant op de wereld verval. Wanneer ik dat verval zie, dan moet ik aannemen dat er ook afgebroken wordt, dan moet ik dus zeggen: er is ook een godheid die afbreekt. Op deze wijze kan ik de dualistische godsbeschouwingen eigenlijk wel aanvaarden.

Er is iets voor te zeggen, een scheppende god en een afbrekende god, een God en een duivel als u het zo wilt. Maar dan zijn die beiden toch eigenlijk niets anders dan voortgekomen uit deze eerste bron, zij moeten dus allebei God zijn. Hoe moet ik dat nu zien?

Wat is eigenlijk het vergankelijke, of beter gezegd het veranderlijke en daardoor dus het afbrekende element, het voortdurend veranderende. Ja, dat is de materie die ik rond mij zie. Zou ik dus misschien kunnen zeggen: "de brekende god is de wereld van de materie", maar dan mag ik ook zeggen: "de geest is de bouwende wereld, dat is de bouwende God."

En dan is het zo dom niet om te zeggen: geest en stof, God en Satan zijn samen het eeuwig scheppend vermogen, dat is slechts één kracht en één wil.

Dan kunnen we hiervan uitgaande - ik moet, zie ik, het kort gaan maken - komen tot een beschouwing over het evenwicht. Want op het ogenblik dat deze bouwende en deze brekende God volledig evenwichtig tegenover elkaar staan, dan kan ik daarmee ook zeggen: hier is stilstand, waar evenwicht is daar valt alles weg, daar is geen beweging meer en waar geen beweging meer is, is niets, is slechts nog God. Nu besta ik als mens ook uit geest en stof.

Ik mag dus aannemen dat ik in deze verschijningsvorm - geest en stof zijnde - een bepaalde functie heb. Ja, maar als ik als mens op de wereld leef, wat beheerst mij dan? De stof. Het staat er eigenlijk gelijk mee als dat ik zou zeggen: het leven in de stof is de hel in zijn ware betekenis, het is het afbreken. En de geest dan? De geest is het opbouwen.

Nu zie ik dat ik in een periode van geestelijk bestaan voortdurend opbouw datgene wat ik verander en gedeeltelijk afbreek in een stoffelijk bestaan. Op het ogenblik dat ik geestelijk volmaakt ben, zal mijn stof niets meer aan mijn geest kunnen breken, maar omgekeerd, waar mijn stof volmaakt is, zal zij ook de geest niet meer aan kunnen vallen maar integendeel

volledig aanvullen. Ik zou tot de conclusie moeten komen dat de ware weg om te komen tot kennis van de werkelijke God - de Eeuwige Zijnde - dus niet zou zijn of de weg van de geest of de weg van de materie, maar de weg die beide in een volledig harmonisch evenwicht verenigt, daarbij hen makende tot een stilstand van krachten en mijzelf makende tot een deel van de wil die dan niet meer uitgedrukt is in de vorm die ik thans ben.

U merkt, dit is een wijze van filosoferen. Ik heb u deze kleine proef van filosofie gegeven omdat het mij onmogelijk is in het mij gestelde tijdsbestek een verhandeling te gaan houden waarbij ik u de bekende filosofen en ook de sociaal-filosofen, nietwaar, en zelfs de wetenschappelijke filosofen, allen uiteenzet. Uiteindelijk is de wetenschap van vandaag aan de dag grotendeels filosofisch.

Einstein, een groot wetenschapsmens, maar in werkelijkheid een groot filosoof die zijn filosofische ervaring praktisch weet te verwerklijken. Hetzelfde kunnen we zeggen over Jung, over Freud, iets minder praktisch misschien maar toch een even groot denker was Nietzsche.

En nu zijn we alleen nog maar in deze dagen gebleven. Dan zouden we nog verder kunnen nemen een ander soort filosofen als bv. de Yogafilosoof Brunton we zouden kunnen spreken over de mysteriefilosoof Ouspensky kortom we zouden dan alleen in deze moderne tijd al een groot aantal verschillende richtingen onder de loep moeten nemen. Ik heb mij daarvan onthouden, ik heb iets gegeven wat door een samenvatting van verschillende elementen bij elk van deze in enigerlei vorm vindbaar, als eindthese zou kunnen worden opgebouwd.

Dat ik daarmee een deel van mijn persoonlijke aanschouwing mee verwerkt heb, zal u duidelijk zijn. Ik hoop dat ik met deze korte beschouwing enigszins aan de wens van de vraagsteller - onderwerpsteller - tegemoet ben gekomen en dat ik - zonder onbegrijpelijk te worden - u toch een klein inzicht heb kunnen geven in datgene wat men zuiver filosofisch bereiken kan. Filosofie - mag ik erbij voegen - is niet altijd volledig verwant met logica.

Ik dank u voor uw aandacht en ik geef het medium vrij. Vragen over dit onderwerp kunt u richten tot degene die de "vragenrubriek" voor u behandelt.
Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Vandaag mag ik dan voor u de "vragenrubriek" afhandelen.

U weet het, op persoonlijke dingen krijgt u geen antwoord, op rare vragen een raar antwoord en op verstandige vragen het verstandigste antwoord dat wij kunnen geven. Dus begint u maar.

Vraag: Naar aanleiding van de onlangs beweerde ontdekking van de stad Atlantis nabij Helgoland, zou ik willen vragen of Atlantis niet ergens in de Sahara van Noord Afrika heeft gelegen. Hier is o.a. een Frans boek over geschreven. Kunt u iets mededelen wanneer Atlantis in Noord-Afrika heeft bestaan, wie daar hebben gewoond en door welke oorzaken deze stad is te gronde gegaan?

Antwoord: Nou, Atlantis dat heeft niet gelegen in de Sahara, in de Sahara daar hebben wel verschillende volksstammen gewoond en blanke volksstammen, maar dat is geweest na de val van Atlantis en dat was kort na de eerste bestorming van het latere Troje door de toenmalige donkere stammen - Keltische stammen - die ook Atlantische afkomst hebben. Dus wat dat betreft is daar toen een staat gesticht en daar zijn verschillende grote steden geweest, maar dat was toch niet Atlantis zelf. De restanten van die stammen vindt u nog bij de Toearegs.

Nu dan Helgoland. De stad bij Helgoland maakte deel uit van het vroegere oud-Friese rijk Altland dat praktisch het hele Kanaal en een groot deel van de Noordzee vulde en doorliep tot voorbij Jutland. Dat land was ook niet het oude Atlantis. Het heeft dan ook nog langer bestaan. Het oude Atlantis zelf heeft gelegen bij de ingang, de huidige ingang van de Middellandse zee en heeft zelfs enkele eilanden gehad die tot dicht bij Engeland kwamen, Ierland en Engeland zijn een deel geweest van het oude Atlantis. Grote nederzettingen waren er verder waar de tegenwoordige Barrières liggen ook. En dan verder ook in het randgebied van het tegenwoordige Portugal tot, ja we kunnen wel zeggen het hele zuidelijke deel eigenlijk van

Spanje. Nu dat was dan Atlantis. Ik hoop dat ik het netjes genoeg en gauw genoeg gezegd heb. Dus de Franse onderzoekers hebben daar een kleine fout gemaakt, ze hebben n.l. de naam Atlantis gegeven aan een stad die qua structuur er wel een beetje op leek. Maar dergelijke steden bestaan er ook ver in het binnenland van Afrika o.a. de Kongo en Zuid Afrika. Die zou je met evenveel recht dan de oude stad Atlantis kunnen noemen. Dus ze hebben een fout gemaakt, een fout die populair is geworden door een roman van een zekere meneer Benoit. Deze meneer Benoit die heeft nl. geschreven over een zeer satanische vrouw en een zeer wonderlijke stad. En zoals al die wonderlijke verhalen, was dat erg aantrekkelijk. Dat was een vrouw die bij gebrek aan een Hoffotograaf waarschijnlijk haar minnaars in goud verzamelde. Dus, maar dat heeft met het echte Atlantis toch allemaal niets te maken. Nu ik hoop dat ik de vraag daarmee voldoende beantwoord heb. Zoveel weet ik er op het ogenblik van. Als het meer moet zijn zal ik het nog wel navragen.

Vraag: Is het geoorloofd te vragen of het prettig of onaangenaam is om de aarde te bereiken voor u en voor uw vrienden?

Antwoord: Ja, wat moet je zeggen? Als je in mijn tijd een visite ging maken in een stad een eind verder op, dan ging je met de trein, dat betekende kolenstof, horten en stoten en dat vond je niet prettig, maar als je er eenmaal was dan voelde je je best op je gemak. En zo is het voor ons nu ook ongeveer.

Vraag: Welke weg moeten wij bewandelen om in volle bewustheid in dit leven een persoonlijk en overtuigend contact te krijgen met het hiernamaals?

Antwoord: Nou, allereerst met twee benen op de grond blijven staan, want anders wordt het nooit overtuigend. Ten tweede, werkelijk geloven aan God en aan het voortbestaan en ten derde, leven zo goed als je maar kunt, zo rein als je maar kunt, zoveel mogelijk anderen helpen. En hoe meer je de mensen helpt - vertrouwend op een goddelijke kracht die je bijstaat - hoe meer je de overtuigende bewijzen krijgt van die kracht. En dan ontdek je op een gegeven ogenblik dat je persoonlijke helpers hebt. Nu ja, als je die ontdekt hebt dan geloof ik dat je het overtuigend bewijs wel zo langzamerhand gevonden hebt, voor jezelf, dan moet je het niet te hard tegen een ander vertellen want anders dan tikken ze alleen maar op hun voorhoofd en dan zeggen ze: die loopt met molentjes.

Vraag: Is het naar uw mening noodzakelijk dat weerloze dieren, schepselen Gods, in laboratoria worden gemarteld en opgeofferd, zogenaamd omdat de resultaten van deze proeven van belang zijn voor de mensheid?

Antwoord: Ja, dat geloof ik nu eigenlijk wel. Ik bedoel niet waar ze gaan kijken of ze nog een beetje ander preparaat kunnen krijgen waar ze nog een paar dubbeltjes meer mee verdienen, en dat gebeurt ook heel veel. Dat keur ik af, dat is omwille van de winst, maar waar het werkelijk bij de huidige stand van de wetenschap niet altijd mogelijk is om nu meteen maar een mens onder het mes te nemen, ja, daar is het toch geloof ik dan wel beter dat een dier daar wat onder lijdt dan dat het een mens wordt aangedaan.

Als de wetenschap zover komt dat zij inzicht krijgt in de psychische factoren die voor de gezondheid van een mens beheersend zijn, de mensheid zelf eens een klein beetje gezonder gaat leven en niet zo hele grote sigaren en katten (bakken; Red.) vol met koffie naar binnen slaat, nu ja, dan wordt het al een eind beter. Nu wil ik alleen maar verder zeggen over die vivisecties: kijk eens mens, wat er aan vivisectie wordt geofferd is uiteindelijk maar heel weinig in vergelijking met wat er aan de consumptie wordt geofferd en aan het gemak van de mens.

Want, wat er dan in een laboratorium gemarteld wordt, och, dat wordt nog gemarteld met een zeker doel tenminste, maar al die beesten die doodgewoon alleen maar weggejaagd of dood gemaakt worden omdat een mens het makkelijker vindt dat ze er niet zijn, die hebben het dan eigenlijk heel wat treuriger. Dus, als je werkelijk antivivisectie wilt doen, nu ja, begin dan eerst maar eens met vegetariër te zijn, en denk dan ook eens heel goed na of het nu eigenlijk wel gerechtvaardigd is bv. rattenkruid neer te leggen, want dat is ook een verschrikkelijke dood voor die beesten. Als u dat allemaal overwogen heeft en u heeft zich afgewend tegen alle commerciële misbruiken die op dat gebied bestaan, nu ja, dan schiet er altijd nog tijd genoeg over om u met de wetenschap bezig te gaan houden.

Er zijn zoveel erger omstandigheden op deze wereld, die eigenlijk helemaal zonder doel worden bedreven, dus ik zou zeggen: laten die dan maar eerst aan de beurt komen.

Eerst behoorlijke dierenbescherming, eerst behoorlijk zorgen dat geen dier méér lijdt dan nodig is. En als dat nu maar in orde is, nu ja goed, ga dan alle laboratoria af en ga kijken wat daar aan vivisectie is, werkelijk te wreed is, Want iemand die werkelijk proeven neemt en een goed en eerlijk mens is, die zal zorgen dat zo'n dier niet meer lijdt dan hoogst noodzakelijk is. Dus, zo denk ik er over. Er zijn er bij ons ook die er anders over denken, hoor. Maar ik voor mij vind, je moet nuchter blijven.

Zolang als er voor een stad per dag zo ongeveer een hele kudde koeien en varkens wordt geslacht, zolang als de mensen de hele zomer met een flitspuit in de hand rondlopen omdat ze die vliegen zo lastig vinden en zolang als ze rattengif neerleggen - dat misschien wel doelmatig is maar uiterst pijnlijk voor het beest in kwestie - nu ja, dan vind ik dan moeten ze daar ook maar eens op letten. En laten we dan vooral één ding ook niet vergeten: voor een mens gaat een mens toch altijd boven een dier, want anders dan zou je op een gegeven ogenblik moeten zeggen: och, die arme ratten en muisjes, al die arme insecten, laat die maar leven en dan zou je waarschijnlijk zelf als wandelend geraamte bezwijken onder de last van alle ongemakken, daar moet je ook rekening mee houden.

Vraag: Geeft God juist niet in de natuur voldoende kruid die Hij laat wassen om de gezondheid van de mensen te ondersteunen? Bv., de kankerbestrijding heeft op het ogenblik al zoiets van negentig miljoen dieren gekost en dat heeft nog niets opgeleverd.

Antwoord: Ja, en hoeveel mensen kost het? En nu is het eigenaardig dat er voor kanker inderdaad geen kruid gewassen is wanneer het wat verder voort is geschreden. Begrijpt u? En dat de mensen zich daartegen gaan verzetten en verweren en dat ze daar dieren aan opofferen, ach, hoeveel mensen sterven eraan? Weet u wel dat driekwart van de aardbevolking kanker heeft? Driekwart van de aardbevolking heeft kanker in een of andere vorm. En dan zegt u: ja, al die dieren, die arme dieren.

Ik ben het met u eens maar dan zeg ik ook: die arme mensen. Er is inderdaad voor dergelijke ziekten geen kruid gewassen. Er bestaan wel genezingsmethoden voor - zonder al die ingrijpen die op het ogenblik worden gemaakt - maar er is op het ogenblik nog praktisch geen mens die ze toe kan passen. Moet je dan al die arme mensen een kans ontnemen? Dat is toch geen werk. Je moet het van twee kanten bekijken. We kunnen verder gaan, we kunnen zeggen dat er elk jaar tientallen miljoenen dieren aan allerhande experimenten worden geofferd, maar dan zeg ik: zolang als dat wordt gedaan om de mensen te helpen dan vind ik het nog te excuseren. Als het gedaan wordt in de snijkamer omdat het nu eenmaal beter is om op levend weefsel te werken dan op dood weefsel, dan vind ik het schandelijk. En als Pietje het aardig vind, omdat hij nu toch student is, om eens een levende kikvors te ontleden, dan vind ik, dan moesten ze hem zelf eens een tijdje zo onder het mes leggen. Maar als er een professor is die een preparaat heeft en hij denkt: "ik kan er de mensheid mee helpen maar ik weet het niet zeker", dan kun je van die man niet verwachten dat hij zo één, twee, drie zichzelf als proefkonijn neemt.

Je mag ook niet aannemen, ofschoon dat ook wel gebeurt - en dan gebeurt dat gelukkig ergens anders meer dan hier - maar dat ze zeggen: geef me dan maar een man of twintig vijftwintig van die gevangenen, dan zal ik het daar wel op proberen. Dat is ook gebeurd. Laten we dan blij zijn dat die enthousiastelingen die dat zouden willen, op het ogenblik gebonden zijn aan het dier.

Er zijn twee kanten aan een zaak, altijd, ook aan de zaak van de vivisectie. En dan moet u het mij niet kwalijk nemen als ik daar misschien een beetje ouderwets mijn eigen standpunt inneem en zeg: alles wat onnodig leed is volgens de huidige stand van zaken, dat vind ik ten sterkste te veroordelen, maar al datgene wat volgens de huidige mens noodzakelijk is, ook al is het in werkelijkheid niet noodzakelijk, let u nu eens wel goed op wat ik daar zeg: al is het niet noodzakelijk, vind ik het nog verantwoord. Het is alleen niet meer verantwoord wanneer men een betere weg daar tegenover kan stellen. Dus, lost u het kankerprobleem op en elk dier dat nog sterft aan die proeven dat is een misdaad van degene die de proef neemt, maar tot zover is het dan nog te rechtvaardigen. Ja, zo denk ik er over hoor, u behoeft het niet met mij eens te zijn.

Vraag: Hoe staat het met de onderlinge verhouding van overgegene personen in het hiernamaals, bv., als ze hier op aarde man en vrouw geweest zijn, ouders en kinderen enz.? Ziet bv. een man na zijn overgang zijn reeds tevoren overgegene vrouw in die sfeer weer terug en zou u ons daaromtrent nog een en ander nader willen toelichten?

Antwoord: Ja, ik zal het dan zo kort mogelijk proberen te doen.

Kijk eens, je hebt bij ons gelukkig geen jongetjes en meisjes in de aardse zin van het woord, dus dat spaart al een hele hoop ellende, nietwaar? Ja, u lacht er nu zo om maar het is zo.

Alles wat aan elkaar gebonden is door een liefdeband dat ontmoet elkaar, ook al is het alleen maar een verre vriend van je waar je toch eigenlijk werkelijk ontzettend veel voor gevoeld hebt en veel voor hebt gedaan en die veel voor jou heeft gedaan, dan ontmoet je elkaar weer. Dus, genomen een redelijk huwelijk, zullen man en vrouw zeker elkaar ontmoeten, moeder en kind, nu in negen van de tien gevallen wel.

Aan de andere kant is het misschien ook een opluchting voor mijnheer Jansen, dat die vrouw waar hij nu al veertig jaar tegenaan heeft gekeken met de dood in zijn hart en omgekeerd, dat hij die niet terugziet. Maar dat is ook logisch, want bij ons is niet bepalend een wettelijk contract en bij ons is niet bepalend wat het burgerlijk wetboek of de burgerlijke stand er van zegt, maar hoe de relatie van mens tot mens was, van geest tot geest, van ziel tot ziel. En wanneer die goed is dan ontmoet je elkaar. Want als er dan iemand is die in de hoogste sfeer is en u gaat over, dan komt hij in uw sfeer om u te helpen, reken daar maar op. En zo zit dat in elkaar.

Vraag: Terugkomende op mijn vraag van veertien dagen geleden betreffende de werkelijke ouderdom van Noach en hoe lang het geleden is - uitgedrukt in onze hedendaagse tijdsduur van een jaar - zei u dat het een honderdvijfendertigduizend jaar geleden was en Noach een kleine tweehonderd jaar geweest zou zijn. Met betrekking echter tot de tijdsverdubbeling per veertigduizend jaar zou volgens mijn berekening honderdvijfendertigduizend jaar geleden, de in de Bijbel aangegeven leeftijd van Noach van 950 jaar nog geen honderd jaar geweest moeten zijn? Zou u mij ter zake nog een en ander nader willen toelichten?

Antwoord: Ja, dat kunnen we heel eenvoudig even vaststellen.

Kijk eens, een jaar is de omloop om de zon van de aarde, dat is ook driehonderdvijfenzestig dagen, maar dat is vroeger wel eens iets anders geweest. Wanneer we dus spreken over een jaar, of dat nu in hedendaagse dagen uitgedrukt wordt in honderdachtentwintig of in zeventienhonderdvijfenzestig dagen blijft een jaar, nietwaar?

Bij een globale herleiding was Noach inderdaad een oudere man. Wanneer we het helemaal gaan berekenen dan geloof ik dat we ook nog kunnen gaan verklaren dat Metusalem inderdaad een honderdjarige was. Maar deze berekeningen - waar ik overigens geen schuld aan heb hoor, dat zal ik er meteen maar bij zeggen - maar deze berekeningen dan, die zijn natuurlijk zo opgemaakt dat ten opzichte van de normale levensduur van de mensen in die tijd, Noë ongeveer tweehonderd jaar oud was, d.w.z. dat hij drie maal de doorsnee leeftijd van de toenmalige levende mens bereikte. Ik denk dan ook wel dat ze op die manier aan het getal zijn gekomen, hoor. Maar ik wil het bij gelegenheid nog wel eens informeren. Ik moet nu een klein beetje opschieten want anders krijg ik last met mijn opvolger.

Vraag: Moeten wij het leven in het hiernamaals zien als een vrijwel getrouwe kopie echter in ijlere sfeer van het leven op aarde en als een voortzetting van het individuele rijpingsproces, echter in ander tempo?

Antwoord: Nu kijk eens, dat andere tempo daar ben ik het in ieder geval wel mee eens, maar om te zeggen een getrouwe kopie van deze wereld, nee. Bij ons is het uiteindelijk zo dat de gedachte beheersend wordt. Dus als ik denk, daar staat een olifant dan hoef ik er heus geen fles (flash? Red.) bij te halen om die olifant te zien want dan is hij er. En als ik zeg: hier staat een mooie bloem, dan is die er. Zeggen wij met z'n tiene: "daar staat een mooie bloem", dan zien we met z'n tiene die bloem, en dan is ze het resultaat van onze gedachten over een mooie bloem. Dus op die manier is die wereld toch wel een klein beetje anders, maar ieder blijft een individu. Je gaat wel, net als op aarde, samen in clubjes, per slot van rekening, u weet ook wel, die buurvrouw links die bevalt u wel en die buurvrouw rechts dat is eigenlijk je stijl niet, en de man die aan de derde lessenaar zit dat is tenminste een fijne vent op het kantoor, maar die andere die daar achter je zit, nu ja, laat hem maar lopen, hè.

Kijk, zo gaat het bij ons natuurlijk ook. Er is wel degelijk een zeker persoonlijk vooroordeel vaak bij, maar in ieder geval we zijn persoonlijkheden, we kennen onze persoonlijke groepen en met die groepen gaan we verder. Dus met zo'n groep proberen we dan in onze richting een eindje verder te komen. En in het begin zal dat wel heel wat meer op een klaverjasclub dan op een wetenschappelijk onderzoek lijken, maar dat geeft ook niet, want langzaam maar zeker

wordt je vanzelf getrokken tot ernstiger dingen. En nu is het zo, hoe meer je met je lusten en met je gedachten en met je begeerten nog aan de aarde hangt, hoe langzamer je gaat, hoe meer je daarvan vrij bent - vrij bent van de begeerte – hoe sneller je gaat. Dus het tempo is wel een heel ander dan die van de aarde dat uiteindelijk bepaald wordt door: morgen - middag - avond en nacht. Nu in zover geloof ik dat ik die vraag ook wel beantwoord heb al is het kort. Of is er nog wat over te zeggen?

Reactie: Dank u.

Vraag: Berusten de geruchten over Beria op de werkelijkheid en kan daar eventueel iets goeds uit voortkomen?

Antwoord: Nou, voor de erfgenamen van de man met de snor wel, want het is een verduveld handig opgezet zaakje. Geef ze een paar goeie papieren en een hoop valse, dan kijken ze de verkeerde kant uit wanneer je toevallig een opstopper geven wilt.

Imponeer ze een beetje met wat je niet hebt en ze zullen wat toegevender zijn, kortom, bouw er wat omheen. Die gegevens zijn niet juist. Ze zijn in de kleinere details en in die punten waarvan men aanneemt dat ze te controleren zijn, natuurlijk wel juist en ze zijn zo echt dat een deel van die documenten niet alleen fotokopieën maar zelfs originele ondertekende staatsstukken inhouden. Maar dat wil nog niet zeggen dat die staatsstukken nu helemaal echt zijn, ook al staat er wel een echte handtekening onder.

Wat dat betreft zou ik willen zeggen, berusten die berichten nu niet op zo daverend veel waarheid. Als de zaak goed uitgezocht is en ze komen er achter wat niet echt is en wel echt is, dan komt er voor de andere kant ook wat goeds uit. Dan zijn er toch in ieder geval een hoop dingen bevestigd en ook enkele nieuwe gegevens verworven. En wat Beria zelf aangaat, ach, nu ja, laten we zeggen dat hij zeer zeker nog steeds niet meester van zijn eigen bewegingen is en dat het wel eens mogelijk is om, onder omstandigheden ook wel eens, nu ja, ik bedoel ze hebben ook in Rusland een film gemaakt waar Hitler in optrad en hij leek sprekend heb ik gehoord. Dan geloven jullie toch geen van allen dat dit Hitler was geloof ik, hè?

Nu kijk, laat je gedachten dan maar eens die kant uitgaan dan zal je heel wat van die opzienbarende dingen gaan begrijpen. Bovendien, de mensen moeten toch wat hebben om zich mee bezig te houden, nietwaar? Dus het is wel een aardig probleempje. Nou, ik heb er het mijne over gezegd. Ik zal opdracht geven dat ze nog eens nasuffelen hoe het precies in elkaar zit hoor, maar ik weet niet of dat zo maar gezegd mag worden, dus.

Vraag: 1. Soms worden door onontwikkelde media trance-wijdingsdiensten gehouden.

De voordracht is dan onsamenhangend en doorspekt met fouten. Vaak wordt dan nog gezegd dat er een dominee heeft gesproken. Hebben we hier te doen met een medium dat in een toestand van autosuggestie spreekt, of kunnen intelligenties slechts onvoldoende zich door zo'n medium uitdrukken?

2. Zondag jl. werd op een wijdingsbijeenkomst door middel van een medium gezegd dat binnen zeer korte tijd een vuurbal op de aarde zal vallen. Er zullen dan zoveel doden zijn, dat deze niet begraven kunnen worden en moeten blijven liggen. Wat moeten wij van deze mededeling geloven?

Antwoord: Nou, om de laatste vraag eerst te nemen. Ik vind, wanneer er een vuurbal valt dan zullen er wel niet veel lijken blijven liggen want dan zal het wel een soort massacrematie worden. Dus wat dat betreft al een onzekere onjuistheid. Ik vermoed wel te weten waar het over gaat, maar dan denk ik dat hier toch wel valse conclusies getrokken zijn, dat dit nu niet zo erg is als dat opgevat werd.

En wat die eerste vraag betreft, ja kijk eens, wat heb je op het ogenblik. Kreisler bv. hè, die kun je een sigarenkistje met een snaar geven, dan zal hij er ook muziek uithalen, maar uit de aard van de zaak, als hij een Stradivarius kan krijgen heeft hij haar liever, begrijpt u? En zo gaat het met een onontwikkeld medium ook, je kunt er je beste krachten aan spenderen, maar een instrument dat maar heel weinig variatie en uitdrukking toelaat, dat kost veel moeite om te beheersen, dus eerder terugval in eigen idioom, uitdrukking. En aan de andere kant kan het het soms niet helemaal wat er door af wil drukken. En dan wordt het een beetje onsamenhangend. Nu ja, kijk eens, neem nu maar eens een doodgewone preek van een dominee en draai hier en daar een zin om - het meest voorkomende bij een medium dus - dat op een gegeven ogenblik het laatste woord eerst wordt gezegd, of dat zinnen die later moeten komen ineens naar voren toe springen, wat krijg je dan? Soms vloeiende onzin. Dit is ook een dominee. Waarom zou die door dat medium komt geen dominee zijn? En dan natuurlijk, het is

een kwestie van keuze, maar hoe beter een medium ontwikkeld is, hoe meer kans je krijgt dat er iemand aan het woord komt die daar extra goed mee kan werken. Pietje van hiernaast die leert op een viooltje van f 2.- en de concertmeester van het Concertgebouw die zal spelen op een viool die misschien vijfduizend waard is. En als Pietje die viool in handen zou krijgen zou iedereen het gauw uit zijn handen pakken en zeggen: jochie, dat is veel te kostbaar voor jou, daar mag je nog niet aankomen. Ofschoon die concertmeester, wanneer de nood aan de man komt op zo'n viooltje ook zijn partij er wel mee wil strijken.

Kijk, zo zit dat nu eigenlijk bij ons. Een medium wat een beetje in ontwikkeling is daar begin je eerst eens wat kleinere krachten naartoe te sturen, dat dit gevalletje een beetje ingespeeld wordt. Blijken er ontwikkelingsmogelijkheden, dan komt er vaak eentje en die neemt die zaak eigenlijk onder zich, die zegt: kijk en die spreekt er ook regelmatig door. Hij geeft ook wel anderen een kansje maar hij is de baas. En als hij dat nu zo'n tijdje heeft gehad, dan is de mogelijkheid geboren om eventueel meerderen zich daar goed en vlot en vloeiend door uit te laten drukken. Zo zit dat nu eenmaal, dat hoeft helemaal niet aan het medium te liggen, dat hoeft ook niet aan de geest te liggen, maar het ligt aan de manier waarop die combinatie werkt, is dat ingespeeld, loopt dat goed, kost het veel moeite. Dan verder, ja, ook wat zijn de capaciteiten van zo'n medium.

Als je een medium te pakken hebt dat zo praat van: "kaik eris, nou mot je daor eris effetjes sien wat daor gebeu.....rt" en je wilt daar dan een hoogst beschaafde redevoering door houden, dan kun je natuurlijk effecten krijgen van: en daarom mijne vrienden laat ons ingaan tot het raik warret. Begrijpt u wat ik bedoel? Dat is toch heel logisch, dan neemt even weer dat medium zijn eigen gewoonte over en dat wat je zo mooi had willen zeggen is belachelijk geworden. En dan zou ik zeggen: een toehoorder die deze moeilijkheden begrijpt die moet toch op zijn minst voor zo'n poging respect hebben. Je hoeft niet te zeggen: "ik vind het mooi", want dat is een kwestie van smaak, maar u kunt wel zeggen wat voor een gedachte zit daarachter, wat is de achtergrond van wat er gezegd wordt? Dat is goed.

En u kunt zeggen: ik ben ondanks alles, al heb ik mij misschien stierlijk zitten ergeren en vervelen, dat kan ik me best voorstellen dat u dat eens een keer kan overkomen, maar dan ben ik toch dankbaar en aan het medium en aan de geest die door hem gesproken heeft - door haar gesproken heeft - dat zij hier zich tenminste de moeite getroost om in liefde met de mensheid samen te werken. Nou, en nu heb ik die vraag ook beantwoord en nu wordt het hoog tijd dat ik "het schone woord" aan het woord laat, want anders dan krijg ik van het schone woord op mijn kop. En ja, dan worden er misschien wel woorden vuil gemaakt maar dan is het resultaat niet schoon meer. Dus ik wens u allemaal een goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u besluiten met "Het Schone Woord" en ik vraag u vijf onderwerpen die ik samen mag vatten op een wijze door mijzelf te bepalen.

Reactie: Harmonie - Liefde - Magie - Mysterie - Zegepraal.

Spreker: We zouden natuurlijk kunnen zeggen dat de zegepraal des zijns gelijk is aan de zegepraal der liefde, de sublimatie der magische krachten en dus der magie, zo brengen de voleinding. En dan geloof ik dat ik daarmee een samenvatting heb gegeven die voldoende alle vijf genoemde begrippen inhoud.

Bezwerend spreekt de necromant
 Het vreemde zonderlinge woord
 En met een krijsend klankakkoord
 Wordt 'sferen rust verstoord.
 Het spookbeeld doemt en spreekt zijn woord,
 Het is een geestelijke moord
 Die wordt begaan in naam der magie.

En in de verte sterft de harmonie
Der sferen weg. Ze zoeken naar 'n zegepraal,
Ze denken dat een ideaal
Te verwezenlijken is met valse krachten
Met een gebroken woord,
Met een meten van krachten met moord.
Zo brachten de oude necromanten wijsheid
In het land, want er was een wijsheid
Zwaar getekend door de dorre kille hand des doods.
En toch, hoe groots kan niet magie bloeien
Als een wonderlijke bloem,
Hoe kan ze zijn de roem des Heren
Die neerdaalt uit de sferen
En de aarde verrijkt,
Hoe kan ze niet zijn de liefdepracht
en liefdekracht
Die het al verrijkt wat in aanraking
Daarmee wordt gebracht.
De werkelijke zegepraal
Die spreekt een wonderlijke taal,
't Mysterie van het zijn wordt zacht beroerd
En zonder dat men 't zelve weet
Wordt men in een ander land gevoerd,
Een land met vreemde krachten
Vreemde kleuren,
Waarin de schoonste bloemen geuren,
Waarin de bossen stil ruisen.
Land van het wonder en land der magie,
Land waarin de hemelse melodie
Plotseling gestalte en gedaante krijgt,
Kracht waarvoor al het demonische zwijgt.
Wonder van liefde en wonder van kracht
Door een magiër bevestigd
Maar door God tot aanzijn gebracht.
Dan klinken er tonen fel en luid,
Zij spreken zegenwensen uit.
Zij vertellen van eenheid, van wereld in God,
Zij spreken van krachten, die beheersen het lot.
Zij spreken beloften van eeuwig bestaan,
Zij geven bevrijding van stoffelijke waan
En kracht om het levenspad verder te gaan.
Zo gaan er die krachten, door liefde gebracht
Over de aarde, verstorend de macht
Van de necromant, onthullend in felle schijn
Het geraamte dat hij waarheid noemt
En ook het werkelijke zijn,
Het licht, zo vaak geroemd.
Wie zoekt naar het licht,
Wie altijd weer grijpt naar zijn God
Om te helpen, waar nood ook maar nijpt
Die weet misschien niet hoe magisch zijn kracht
Hem sterkte geeft, hoe wordt gebracht
Zijn denken, zijn streven
In andere leven,
Begrijpt niet hoeveel hij de wereld mag geven
Omdat hij ze lief heeft.
Wie zo leeft zal kennen magie in de ware zin,
En daarmee staan aan het begin
van de zegepraal, de overwinning.

Want voor hem ontsluiten zich de sferen,
Hij kent de sleutels van de poort
En kent de naam des Heren,
Hij gaat gewapend door de sferen
En kan de natuur en haar krachten regeren
Door de liefde uit God in hem gelegd,
Waarmee hij de liefde de mensen schenkt,
Niet als een gave maar als hun recht.
Wanneer ook gij die weg wilt gaan,
Schouw dan niet om en blijf niet stille staan
Opdat ge niet versteent
Wanneer ge achter u ziet het lijden
Dat helaas, helaas niet meer was te vermijden,
Maar geef uw kracht en uw liefde ieder
Waar gij gaat. Vraag niets voor uzelf
Maar laat aan een ander de gaven
Die God u heeft gegeven.
Wanneer ge zo het doel van het leven vervult,
Dan wordt de waarheid u onthuld
En zult ge werkelijk kunnen zeggen:
Mij is de zegepraal, want ik heb God gevonden,
Versta eindelijk Zijn taal.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond